

derfor foreslaaet en Bestemmelse, som gaar ud paa at give Personer, som ere bosatte i Kommuner, for hvilke der ikke findes Sygekasser, Seilighed til at opnaa en begrændset Sygehjælp af den ommeldte Bessaffenhed, naar de ved Hjælp af tidligere gjorte Indstud i en Sparekasse eller lignende Indretning selv afholde en Del af Omkostningerne ved Kur og Pleie m. v. under Sygdommen.

Efter de Betingelser, der saaledes ere opstillede for Afgang til at erholde Sygehjælp af det Offentlige, uden at den medfører Netsstillingsens Føringelse, vil der ikke, saaledes som i det i § 71 omhandlede Tilfælde, være Noget til Hinder for, at de herhen hørende Bestemmelser strax kunne finde Anvendelse i et videre Omfang.

Til Kapitel IX.

I Regjeringens oprindelige Forslag var der optaget en Bestemmelse, hvorefter Indenrigsministeren skulde have Besøielse til, foruden hvad der allerede i Medfør af Lovgivningen tilfalder den fri Fattigforsørgelse, endvidere at tillægge samme visse nærmere angivne Indtægter. Denne Bestemmelse udgik imidlertid under Forslagets Behandling i Landsthinget af Hensyn til et i Thinget indbragt privat Forslag til Lov om Tillæg til og Forandringer i Loven af 8de Marts 1856 om Tilbeiebringelse af Midler til fri Fattigunderstøttelse (Rigsdagsstidenden for 1872—73 Tillæg A. Sp. 3083—88), hvilket Forslag blev undergivet 1ste Behandling i Thinget, men ikke naaede at komme til anden Behandling. I Henhold til de ovenfor fremsatte indledende Bemærkninger har man imidlertid ikke kunnet følge den ved det nævnte private Lovforslag betegnede Vej, men troet ligesom tidligere at burde indskrænke sig til i den almindelige Fattiglov at optage de enkelte Bestemmelser vedrørende den fri Fattigunderstøttelse, som man har fundet Andledning til at bringe i Forslag. Angaaende de herhen hørende Bestemmelser i nærværende Forslags Kapitel IX bemærkes Følgende:

Reglerne i § 75 svare til det af Fattig-

kommisjonen foreslaaede og til den i væsentlig Overensstemmelse dermed affattede § 66 i Regjeringens oprindelige Forslag.

I § 76 er der givet Indenrigsministeren Bemyndigelse til efter Andragende fra vedkommende Kommunalbestyrelse at bestemme, at Antallet af Medlemmerne af Bestyrelsen for „de Fattiges Kasse“ skal forøges. Det erkjendes nemlig for at være uhenfigtsmæssigt, at der ved Loven af 8de Marts 1856 er foreffrevet et bestemt for alle Tilfælde gjældende Antal, hvorimod der, naar Forholdet ordnes som foreslaaet hvad dette Punkt angaar, vil kunne tages et passende Hensyn til de tilstedeværende Forhold, derunder navnlig ogsaa til den Beredvillighed, der maatte være tilstede hos Befolkningen i de enkelte Distrikter til ved Bidrag og personlig Opoffrelse at støtte den fri Fattigunderstøttelse.

Uagtet det saaledes er forudsat, at Bestemmelserne i Loven af 8de Marts 1856 angaaende „de Fattiges Kasse“ fremdeles skulle forblive i Kraft, har man dog ment at burde give disse en saadan Begrændsning, at det bliver muligt at undgaa, at hin lovbestemte Institution kommer i Kollision med de Understøttelsesforeninger, der ad Frivillighedens Vej maatte blive kaldte til Live og Virksomhed, eller kommer til at virke hemmende paa den Tilhøielighed, der maatte være tilstede til Dannelse af saadanne Foreninger. Hertil sigter Bestemmelsen i § 76 Post 2.

Da Spørgsmaalet om, hvorvidt Noget er pligtigt at modtage Valg som Medlem af Bestyrelsen for „de Fattiges Kasse“, har været Tvivl underkastet og er bleven besvaret paa forskjellig Maade, jfr. saaledes Skr. af 6te August 1858 og 25de Marts 1862 (i Reskriptsamlingen), er der i § 77 optaget den med de heromhandlede Forholds Natur formentlig bedst stemmende Regel, at Ingen er pligtigt at modtage saadant Valg.

Til Kapitel X.

Da Bestemmelsen i Lov af 16de Februar 1856 § 1 angaaende Erhvervelse af Forsørgelsesret i Fattigdistrikterne paa Færøerne og